

Zdaj pa mi! . . .

(Jugoslaviji.)

V boli nemi srca nam slovenska
krčila so se in krvavela,
ko slovansko Srbijo napadla
vojska je in Beligrad ji vzela.

V radosti sovražniki Slovanstva
duška si z zvonjenjem so dajali,
s hiš kazali luči in zastave
ter mogočno nam ukazovali . . .

Mi z zobmi škripaje poslušali
to Slovanstva smo zasramovanje,
klicali Boga smo in človeštvo
zoper nemško, ogrsko divjanje.

Že obupali smo nad usodo,
ko še Rusija je nas izdala;
v petem letu vendar je Pravica
kot zmagalka veličastna vstala!

Vrgla je tirane na kolena,
suženstva rešila je rodove . . .
Srbija razširila ponosno
meje si je na dežele nove.

S hiš vijó slovanske se zastave,
Nemci sklanjajo otožno glave,
a Slovenci z zadoščenjem glasno
zmagovalcem kličemo pozdrave.

Zdaj pa mi osvobojeni srečni
lahko trajno vriskamo veselja,
saj izpolnjena nam dolgoletna
naša najpresrečnejša je želja.

Naj slovesno klenkajo zvonovi,
sto en strel z Ljubljanskega naj grada
vsako leto svetu oznanuje,
da svoj dom zdaj združen narod vlada!

Nаша krasna skupna domovina,
Jugoslavija imenovana,
dviga med svetovne se države:
naj bo večno srečna, spoštovana!

Fr. Rojec.

Pomladna pesem sirote.

Njive kakor žrtveniki
v jasni dan puhte,
v brazde padajo semena,
pridna roka jih zagrinja,
da se primejo zemljé. —
Solnce čuva mladi zarod,
in nebo nad njim sloni,
pa oblaki ga rosijo,
tihe sapice rahljajo,
da bogato obrodi . . .

Kje pa jaz imam rokó,
ki bi v polje me vodila,
kje pa imam jaz prsti,
kjer bodočnost bi si srečno
k solncu svetlemu vzgojila? —
Enkrat žarek mi je svetil,
pa zagrnil ga je mrak —
v temi kličem k nebu jedna:
naj mi ono pota kaže
in namerja plah korak! . . .

Tone Gaspari.